РОМАН

Скажи, що пам'ятатимеш мене

ЕББІ ХІМЕНЕС

ЕББІ ХІМЕНЕС

Скажи, що пам’ятатимеш мене

Say You'll Remember Me

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Say You'll Remember Me, Abby Jimenez.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Ксав'єр

— Що ви хочете, щоб я зробив? — запитав я.

Жінка середнього віку стояла по інший бік оглядового столу, а між нами був її пес. Він дивився то на моє обличчя, то на її, ніби розумів розмову. Заради нього я щиро сподівався, що ні.

— Я хочу, щоб ви його приспали, — сказала вона.

— Він здоровий, — відповів я.

— Знаю, — сказала вона, жалібно на нього дивлячись. — Моя мама дуже добре його доглядала, поки не померла.

— Тоді чому?

Вона драматично зітхнула. — Вона цього хотіла. Вона не хотіла, щоб він мусив жити решту життя без неї. Він би надто сумував.

— Він може прив'язатися до когось іншого.

Вона похитала головою. — Не думаю. Він надто старий.

— Йому *чотири*.

Вона глянула мені просто в очі так, ніби збиралася сперечатися про прострочений купон. — Слухайте, — сказала вона. — Скажу відверто. Те, що я прийшла до вас, це компроміс. Мій чоловік хотів вивезти його в ліс і застрелити, щоб заощадити нам триста доларів. Я йому сказала, що це негуманно і що мама хотіла б, щоб він пішов мирно, ось ми й тут. Але якщо ви не зробите цього, він зробить. А стріляє він не дуже. Може знадобитися кілька спроб.

Я тупо на неї витріщився. Ось чому я ненавидів людей. Вони були найгіршими тваринами на планеті.

Пес підняв на мене сумні очі. — Евтаназія коштує чотириста, — сказав я байдуже.

Це було не так. Це коштувало триста. Для всіх, крім неї.

Вона погодилася на ціну, і я забрав пса й зробив те, що мусив.

Через годину я сидів у підсобці й заповнював картку візиту, ще дратівливіший, ніж зазвичай, через цю подію.

Тіна, одна з моїх ветеринарних медсестер, стояла там і зиркала на мене, схрестивши руки.

— Що? — сказав я, не підводячи очей.

— Ви знаєте що.

Я кинув на неї погляд.

— А що я маю віддати їй, коли вона прийде по його прах? — запитала вона, схиливши голову.

— У тебе є камін? — спитав я.

— Ні.

— Вугільний гриль?

Вона скривилася, обмірковуючи. — Здається, газовий.

Меґі, моя друга медсестра, відчинила шафу й поклала туди теку. — Хіба ми не кремували того порятованого пса, що не вижив? Мікс сенбернара? — сказала вона. — Можемо віддати їй те.

— Гаразд, — сказав я. — Але віддайте половину. Це забагато.

Тіна чухала зовсім не мертвого пса під підборіддям. — Як ви його назвете?

— Гадки не маю, — пробурмотів я, підводячись.

У мене починала боліти голова. Я стискав зуби.

— Мені треба, щоб ви його підстригли, — сказав я. — Зробіть йому стрижку, як у шнауцера, чи щось таке. Щоб він ви-

глядав інакше.

— Але він такий милий пухнастий! — сказала Тіна.

Я багатозначно подивився в очі обом. — Мені, гадаю, не треба нагадувати, що я можу втратити ліцензію за те, що щойно зробив.

Тіна дивилася на мене з обожнюванням. — Ми знаємо. Ви такий герой.

Меґі кусала губу й кивала.

Вони мені усміхалися. Власне, сяяли.

Від цього я дратувався ще більше.

— Не фотографуйте цього пса, — сказав я. — Ніяких соцмереж. Не називайте його на ім'я. Ми нікому ні слова про це не кажемо.

— Ми заберемо це з собою в *могилу*, — сказала Тіна, притискаючи руки до грудей.

— Я б збрехала за вас у суді, — сказала Меґі. — Руку на Біблію й усе таке.

Тіна завзято кивнула.

— Знаю, вам не подобається це чути, — сказала Меґі. — Але ви справді одна з найкращих людей, яких я знаю, докторе Раш. Для мене честь на вас працювати.

Я нахмурився від компліменту. Я не любив лестощів чи похвал.

Собак я, втім, любив. Я любив усіх тварин, а надто собак. Ми їх не заслуговували, а деякі люди заслуговували їх ще менше.

— У вас лишився ще один пацієнт у шостій кімнаті, — сказала Меґі. — І хай вас Бог благословить, докторе Раш.

Я кинув на неї ще один плаский погляд, а тоді вийшов, узявши планшет, який вона мені подала. Вони усміхалися мені вслід.

Вони нікому не розкажуть. Я довіряв своїй команді життя, а в цьому випадку ліцензію. Але мені не потрібне було це все обожнювання.

Я зайшов у шосту кімнату, читаючи картку. Пацієнт: кошеня-безхатько, знайдене кілька годин тому в купі дров.

— Я доктор Раш, — пробурмотів я, заходячи й не підводячи очей.

Я підійшов до раковини вимити руки. Закрив воду, взяв паперовий рушник і обернувся до жінки, що сиділа там. Миттєвий поштовх подиву, коли я її побачив.

Вона була гарна. Мого віку, може, двадцять вісім, двадцять дев'ять. Довге чорне волосся, карі очі. Округлі форми.

Кошеня було в неї в бюстгальтері. Воно спало, вмостившись між грудьми, підборіддям на V-подібному вирізі її кофтини.

— Привіт, докторе, — сказала вона, підводячись. — Секунду, зараз я її дістану. Здається, це дівчинка? Я не дуже вмію роздивлятися котячі штучки.

Вона витягла біло-коричневу пухнасту кульку й поставила її на стіл між нами. Кошеня муркотіло.

Я б, мабуть, теж муркотів, якби був там.

Я прочистив горло й почав огляд.

— Приблизно п'ять тижнів, — сказав я тихим голосом.

Ясна кошеняти були гарні, рожеві, очі чисті. Недокорм. Бліх нема. Я зазирнув у вуха. Кліщі, але не надто. Я промацав живіт. Зігнув лапки й провів пальцями по хребту, перевіряючи на вади.

Жінка стежила за мною. Я не міг цього пояснити, але мені від цього ставало ніяково.

Ніщо ніколи не бентежило мене.

Та чомусь її погляд на мені змусив мене замислитися, чи голився я сьогодні вранці.

Я чув запах кошеняти. Воно пахло нею. Квітами.

— Ви залишаєте його? — спитав я.

Вона сперлася на оглядовий стіл. — Ну так. Від системи розподілу котів не відмовляються.

Куточок моєї губи сіпнувся.

— Ви розпитували довкола? — спитав я, слухаючи легені кошеняти. — Переконалися, що там не було інших?

— Ага. Тільки це. — Вона дивилася на мене крізь густі вії й усміхалася.

Моє серце забилося швидше. Боже, ця жінка була розкішна. Я зі всіх сил удавав, що не помічаю.

Я повісив стетоскоп на шию й пішов міряти кошеняті температуру, намагаючись не показувати, як на мене впливає її погляд.

Коли я підняв хвіст, я завмер.

Я підвів очі на жінку, і вона глянула на мене у відповідь. — Що?

— Я б хотів зробити знімки.

Через півгодини скани були готові, і я прийшов повідомити погані новини.

— У кошеняти вроджена вада, — сказав я. — Вона зветься атрезія ануса. Це коли пряма кишка й анус розвиваються не повністю.

Вона кліпнула на мене, потім на кошеня, яке було знову в її кофтині. — Вибачте. Що?

— У неї немає функціонального ануса й прямої кишки.

Вона витріщилась. — Ви хочете сказати, що в цього кошеняти немає дупи.

— Саме це я й кажу.

Вона витягла кішку з бюстгальтера й підняла їй хвіст. Її очі округлилися. Там було маленьке лисе тілесне місце, де мав

бути анус, лише ледь помітний отвір. Його легко було проґавити, якщо не дивитися прямо.

— Але... але вона какає, — сказала вона. — Вона користувалася лотком.

— У неї розвинувся ректовагінальний свищ. Калові маси виходять через вульву. У неї кишкові паразити, тож випорожнення водянисті. Ймовірно, лише завдяки цьому вона дожила до цього дня. Є операція, яка потенційно може це виправити. Я такого не роблю. Її має оглянути спеціаліст, сертифікований ветеринарний хірург.

Вона кивнула. — Гаразд. Скільки це коштує? — спитала вона.

— Від п'яти до десяти тисяч доларів.

Її рот відкрився.

— Моя рекомендація: приспати її, — сказав я.

Вона на мить вивчала підлогу, а тоді знову підвела очі на мене. — Але... але вона *щаслива*. Вона щасливе дитинча. Я її не приспатиму.

— Пані, вибачте, як вас звати? — спитав я.

— Саманта. Діас.

— Пані Діас, станеться одне з двох. У неї станеться закреп, вона страждатиме й помре. Або отримає інфекцію, страждатиме й помре. Навіть із операцією прогноз у кращому разі обережний. Їй знадобиться цілодобовий догляд, поки вона не одужає...

— Я працюю вдома. Можу це зробити.

— Часто виникають подальші ускладнення, що вимагатимуть додаткових вкладень. Якщо ви не здатні або не зацікавлені дати їй хірургічну процедуру, наполегливо раджу евтаназію.

Вона притиснула кошеня до грудей. — Я *не можу*.

— Тож ви хочете направлення до хірурга?

— У мене нема таких грошей. Може, є притулок, який міг би допомогти?

— Зараз сезон кошенят, — сказав я. — Притулки завалені. І на гроші, потрібні, щоб *можливо* врятувати це одне, вони можуть врятувати сотню кошенят. Ви, звісно, можете звернутися до кількох і спитати, але я думаю, що навряд чи вони зможуть допомогти. Я рекомендую приспати її, — повторив я. — Негайно. Поки їй не боляче. У вас є ще запитання до мене? Якщо ні, я можу дати вам час попрощатися.

Вона дивилася на мене. — Я *не* приспатиму цю кішку.

Можливо, миттєве роздратування, яке я відчув, було перебільшеною реакцією. Можливо, це був просто кінець тяжкого дня наприкінці дуже довгого тижня, і мене вже розлютила ситуація з собакою раніше, але я не міг стримати роздратування.

Я схрестив руки. — Навіщо було приходити по мою експертну думку, якщо ви не маєте наміру прислухатися до моєї поради?

Вона кліпнула на мене. — Мають бути інші варіанти...

— Їх нема. То який у вас план?

— Я... я не знаю...

— Отже, страждання. Зрозумів.

Вона витріщилась на мене. Мені було байдуже.

Я бачив усяке зло, відоме людині, що проходило через ці двері, але понад усе я втомився від егоїзму й загальної дурості, яких був свідком щодня. Тварин, які мали б жити, вони хочуть приспати, а тих, які страждатимуть, хочуть утримати живими. Вони нехтують ними й знущаються, не стерилізують, тож притулки переповнені, викидають їх, втомлюються від відповідальності й кидають. Добромисна дурість усе одно лишається дурістю. Вона збиралася продовжити страждання цієї

тварини. Я це ненавидів, і чомусь також ненавидів, що це знижує мою думку про неї. Здається, з усього найбільше саме це мене дратувало.

— Ще щось? — спитав я. — Чи ми закінчили?

Її очі спалахнули. — Вам хтось колись казав, що над вашою манерою спілкування з пацієнтами варто попрацювати?

— Власне, казали, — відповів я. Я відштовхнувся від оглядового столу. — Дайте знати, коли вона перестане їсти, живіт роздується, і їй буде досить боляче, щоб ви ухвалили тяжкі рішення, які приходять із володінням улюбленцем.

Я вийшов.

Вона пішла за мною.

— А чому ви вирішили, що я не зможу зібрати ці гроші? — сказала вона мені в спину.

Я пирхнув. — Людська природа? — сказав я, віддаючи Меґі, що широко розплющила очі, планшет дорогою до кабінету.

— Люди від природи добрі, — сказала вона мені вслід. — Вони *хочуть* допомагати.

Я обернувся й пронизав її поглядом. — Люди від природи мудаки.

— Так? — сказала вона. — Ну, ви теж.

Вона стояла, щоки рожеві, а голівка кошеняти визирала з її декольте. Сексуально.

Не знаю, чому я подумав саме про це в цю мить, але сексуально було єдине, що я міг осмислити.

— Слушно, — сказав я.

Я пішов у свій кабінет і зачинив двері.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/say-youll-remember-me/